

Arrest

nr. 180 413 van 9 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 26 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 september 2016 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat H. CHATCHATRIAN en van advocaat A. COENE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 september 2016 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*"Aan de Heer
(...)"*

wordt een Inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de stoten die het Schengenaquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 12/09/2010 gaat gepaard met dit inreisverbod ⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Hst inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gepaard meteen inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;

2* een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17/2/2014 dat hem betekend werd op 20/03/2014. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor slagen, PV TU.43.L1.01S819/2016 van de politiezone van Turnhout.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij betoogt als volgt in haar synthesesamenvatting:

“Enig Middel:

Schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet

Schending van de materiële motiveringsplicht

Schending van de zorgvuldigheidsplicht

Schending van het redelijkheidsbeginsel

II.1.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11. [1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

II.1.2. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

II.1.3. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, tweede lid dat het inreisverbod van maximum drie jaar betreft.

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Er wordt in de bestreden beslissing niet op afdoende wijze waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 3 jaar oplegt. Verwerende partij haalt aan dat voor vrijwillig vertrek geen enkel termijn is toegestaan en verwijst zonder veel detail naar een PV op basis waarvan onmiddellijk conclusies worden getrokken. Het is niet zo dat verzoekende partij een vroegere beslissing tot verwijdering niet zou hebben uitgevoerd.

Verzoekende partij krijgt niet eens de kans om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zij wordt immers zonder meer onmiddellijk van haar vrijheid beroofd door verwerende partij.

Verzoeker is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

II.1.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting ‘krachtens’ dewelke “automatisch” een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

De verwijzing van verwerende partij dat verzoekende partij op heterdaad zou betrapt zijn voor 'slagen' is vaag en verantwoordt geenszins waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. Immers, had verwerende partij het dossier van verzoekende partij grondig onderzocht, dan zou zij zien dat er geen sprake was van 'slagen'. Verzoekende partij had immers een woordwisseling met haar partner – ja, verzoekende partij had wel degelijk een partner hier- , waarna de burens de politie hebben gebeld. De partner van verzoekende partij – die tevens nog steeds samen is met haar – heeft nooit een klacht neergelegd, noch werd verzoekende partij vervolgd voor deze feiten.

II.1.5. In haar nota met opmerkingen houdt de verwerende partij voor dat zij zelf op grond van een 'eigen onderzoek' een standpunt kan innemen met betrekking tot de feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.

Welnu, buiten het lezen van de titel van het bewust proces-verbaal vraagt de verzoekende partij zich in wat dit 'onderzoek' van de verwerende partij dan wel mag inhouden. Verwerende partij gebruikt gewichtige termen om te verbergen dat zij eigenlijk helemaal niets gedaan heeft.

Verwerende partij gaat wel degelijk uit van een verkeerde voorstelling van de feiten en dat is dus ook de reden waarom de verzoekende partij in dit verzoekschrift voor een correcte voorstelling van de feiten zorgt. Het is immers het enige wat de verzoekende partij kan doen om zich in rechte te verdedigen en haar versie weer te geven alvorens dit inreisverbod definitief wordt.

Het lijkt er echter op dat dit de verwerende partij niet interesseert. Zij heeft het woordje "PV" gelezen, vastgesteld dat de verzoekende partij illegaal in het land was en had aldus genoeg om te besluiten tot een inreisverbod van drie jaar.

Verzoekende partij is hier bovendien als minderjarige aangekomen, is hier opgegroeid, is volledig geïntegreerd en heeft een Belgische partner. Zij ziet België als haar thuis en heeft niets anders gekend. Zij is volledig geïntegreerd en spreekt perfect de taal. Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met al het voorgaande bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is dan ook verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar. Waarom direct gekozen wordt voor de 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt.

Verzoekende partij begrijpt de thans bestreden beslissing dan ook niet.

II.1.6. De verwerende partij zal zich wellicht pogen te verdedigen door er op te wijzen dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij – integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij.

Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor een termijn van twee jaar kiest en niet voor een mindere termijn van 1 jaar.

Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken – zoals de verwerende partij dus zelf aangeeft – maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van 3 jaar, dan zou zich ter zake geen enkele motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij "door de Wet gebonden zijn" en in het kader van zo'n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren.

Gezien de verwerende partij echter zelf aangeeft ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid te beschikken, geeft zij zelf aan, aan strenge motiveringsvereisten te zullen moeten voldoen.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren 0 jaar tot drie jaar.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een termijn van 3 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van 3 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige uitgebreidere en volledig correcte motivering ter zake.

II.1.7. Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 0 tot 3 jaar, dient zij beter te motiveren waarom zij net voor de termijn van 3 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.

De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald

aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

II.1.8. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige/correcte) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

Het middel is ernstig en gegrond.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in casu eveneens nazicht in van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.3. In hoofde van de gemachtigde is er in onderhavig geval geen sprake van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een beslissing tot inreisverbod te nemen. Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod (...).”

2.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. “Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, legt de lidstaten immers de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen, met name indien er geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld en laat de lidstaten de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de voornoemde richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige

bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de voornoemde richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22).

Uit het voormelde blijkt duidelijk dat er een verplichting bestaat om een inreisverbod op te leggen in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld).

2.5. Verzoekende partij betwist niet dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Dit motief strookt trouwens met de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat de verzoekende partij op 12 september 2016 tevens een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen zonder termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten. Het inreisverbod is tevens geënt op de vaststelling dat verzoekende partij een vroegere verwijderingsbeslissing niet heeft uitgevoerd. Ook dit strookt met de stukken van het administratief dossier en de gegevens gekend bij de Raad (rolnr. 151 267) waaruit blijkt dat verzoekende partij op 20 maart 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend heeft gekregen hetwelk zij evenwel niet heeft uitgevoerd. Verzoekende partij betwist dit maar zij toont op geen enkele concrete wijze aan dat zij wel degelijk gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 20 maart 2014. Voorts kan zij evenmin gevolgd worden waar zij stelt dat zij niet de kans heeft gekregen hier vrijwillig gevolg aan te geven. Immers ging het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 20 maart 2014 geenszins gepaard met een vrijheidsberoving zodat blijkt dat verzoekende partij geruime tijd de kans heeft gekregen vrijwillig gevolg te geven aan voormelde verwijderingsmaatregel.

2.6. Nopens het opleggen van een termijn van drie jaar heeft de verwerende partij ook duidelijk aangegeven waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd, meer bepaald omdat verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een proces-verbaal waarbij zij op heterdaad betrapt werd voor slagen zodat gezien het gewelddadig karakter van deze feiten verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Nu verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde.

Rekening houdend met het geheel aan omstandigheden en de feitelijke kenmerken van verzoekers administratief dossier heeft de gemachtigde geoordeeld dat een inreisverbod van drie jaar in casu proportioneel is. De bewoording van de motivering laat geen twijfel bestaan over de precieze redenen waarom de gemachtigde een inreisverbod van drie jaar in casu gepast en proportioneel acht.

Verzoekende partij kan zodoende niet voorhouden dat de gemachtigde “*op quasi automatische wijze*” zou besloten hebben tot een duur van drie jaar voor het opgelegde inreisverbod. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt wel degelijk ontegensprekelijk om welke redenen de gemachtigde is gekomen tot het opleggen van een inreisverbod van precies drie jaar.

2.7. Verzoekende partij ontkent niet dat zij er niet aan getwijfeld heeft haar illegaal verblijf op het Belgische grondgebied verder te zetten. Zij is het echter wel oneens met de bevindingen inzake de schending van de openbare orde. Zij stelt dat er zonder veel detail naar een PV wordt verwezen op grond waarvan onmiddellijk conclusies worden getrokken. Volgens verzoekende partij was er geen sprake van slagen maar betrof het slechts een woordenwisseling met haar partner.

De Raad stelt vast dat te dezen noch uit de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier de ernst van het ten laste gelegde feit blijkt, dat door de verzoekende partij overigens formeel betwist wordt. Immers, in het administratief dossier bevindt zich slechts een “*Administratief verslag: SIS seining*” van de federale politie waarin verwezen wordt naar een PV met nummer TU.55.L1.015822/2015 en waaruit blijkt dat de politie op 11 september 2016 om 22.08.uur verzoekende partij heeft aangetroffen naar aanleiding van een interventie met betrekking tot slagen en verwondingen waarbij verzoekende partij als dader werd geïdentificeerd. De context wordt niet nader geduid, dit terwijl verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat het ging om een woordenwisseling met haar partner waarna de burens de politie hebben gebeld.

Het administratief verslag bevat slechts summiere gegevens, welke niet toelaten op precieze en nauwkeurige wijze kennis te nemen van de feitelijkeheden die aan de basis liggen van het proces-verbaal dat ten opzichte van verzoekende partij werd opgesteld. De verzoekende partij kan dan ook worden gevolgd waar zij stelt dat “*De verwijzing van verwerende partij dat verzoekende partij op heterdaad zou betrapt zijn voor ‘slagen’ is vaag en verantwoordt geenszins waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.*”

De verwerende partij kan gevolgd worden waar zij in de nota met opmerkingen stelt dat het gegeven dat verzoekende partij nog niet veroordeeld werd wegens inbreuken op de strafwet haar niet verhindert om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Evenwel komt het aan de verwerende partij toe, wanneer zij meent dat er elementen zijn die erop wijzen dat verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde is, deze elementen ook duidelijk te schetsen. In casu, nu zoals uit voorgaande blijkt dat de verzoekende partij de feiten ten grondslag aan het proces-verbaal betwist en uit de stukken van het administratief dossier de precieze context van de feiten niet blijkt noch de ernst ervan, heeft verwerende partij de materiële motiveringsplicht geschonden nu niet blijkt dat zij uit de in de bestreden beslissing opgenomen summiere en vage feiten, de juiste conclusie heeft getrokken.

Dit alles geldt des te meer in het licht van de informatie die verwerende partij op 11 november 2016 aan de Raad heeft overgemaakt en waaruit blijkt dat verzoekende partij werd vrijgesteld met het oog op haar regularisatie in kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dat verwerende partij ondanks het getroffen inreisverbod toch verzoekende partij lijkt toe te staan een regularisatieaanvraag in te dienen, doet temeer vragen rijzen bij de correctheid van het motief dat verzoekende partij een gevaar zou zijn voor de openbare orde zodat mede om die reden een inreisverbod werd opgelegd. Het handelen van de verwerende partij waar zij verzoekende partij dan toch vrijstelt met het oog op een regularisatie is met voormelde bevinding inzake de openbare orde strijdig.

Nu het motief omtrent de schending van de openbare orde niet overeind blijft en verwerende partij dit motief blijkens het gebruik van het woord “en” als een essentieel motief beschouwt om tot het finale besluit te komen dat een inreisverbod voor de duur van drie jaar proportioneel is, leidt voorgaande vaststelling tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 september 2016 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER